

Ostatecznie skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne, a także prawo do obrony, nie przyznając jej pełnego dostępu do akt oraz nie udostępniając jej nieobjętych klauzulą poufności wersji odpowiedzi na pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, które złożyły inne strony w postępowaniu przed Komisją.

(¹) Komunikat Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszenia grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, str. 3).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

Podniesione zarzuty: Naruszenie w szczególności art. 62 w zw. z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 (¹) z uwagi na błędne badanie merytoryczne, ponieważ zgłoszona przez skarżącego odmiana winna podlegać ochronie, jako że wykazuje ona wymaganą odrębność. Naruszenie art. 76 rozporządzenia nr 2100/94 z uwagi na niewystarczające zbadanie stanu faktycznego oraz art. 75 tego rozporządzenia z uwagi na naruszenie prawa bycia wysłuchanym.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. L 227, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2006 r. — Schröder przeciwko CPVO (SUMCOL 01)

(Sprawa T-187/06)

(2006/C 212/68)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ralf Schröder (Lüdinghausen, Niemcy) (*Przedstawiciele:* T. Leidereiter, W.A. Schmidt i I. Memmler, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)

Żądania strony skarżącej

- zmiana decyzji Izby Odwoławczej pozwanego z dnia 2 maja 2006 r. (sprawa A 003/2004) w taki sposób, by uwzględnić odwołanie skarżącego od decyzji pozwanego nr R 446 i przyznać wspólnotową ochronę odmian roślin w oparciu o wniosek dotyczący SUMCOL 01 (nr 2001/0925),
- posiłkowo — uchylenie decyzji Izby Odwoławczej pozwanego z dnia 2 maja 2006 r. (sprawa A 003/2004) i nakazanie pozwanemu ponownego rozpoznania wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin nr 2001/0925 na podstawie rozważań zawartych w wyroku,
- posiłkowo — uchylenie decyzji Izby Odwoławczej pozwanego z dnia 2 maja 2006 r. (sprawa A 003/2004),
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odmiana będąca przedmiotem wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin: SUMCOL 01 (zgłoszenie nr 2001/0905)

Decyzja CPVO: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołanie

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2006 r. — Arkema France przeciwko Komisji

(Sprawa T-189/06)

(2006/C 212/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Arkema France (Puteaux, Francja) (*przedstawiciele:* adwokaci A. Winckler, S. Sorinas i P. Geffriaud)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE decyzji wydanej przez Komisję w dniu 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/F/38.620, w zakresie w jakim dotyczy ona spółki Arkema;
- ewentualnie, uchylenie lub obniżenie — na podstawie art. 229 WE — grzywny, która została na nią nałożona na mocy tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca żąda częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran, w której Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwa będące adresatami decyzji, w tym skarżąca, naruszyły art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG poprzez uczestniczenie w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na wymianie informacji między konkurentami i porozumieniach w sprawie cen i mocy produkcyjnej, jak również na nadzorze nad wykonywaniem tych porozumień w sektorze nadtlenuku wodoru i nadboranu sodu. Tytułem żądania ewentualnego żąda ona uchylenia lub obniżenia kwoty grzywny, która została na nią nałożona na mocy tej decyzji.

Na poparcie tych żądań skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym skarżąca utrzymuje, że przypisując spółkom Elf Aquitaine i Total naruszenie popełnione przez spółkę Arkema na podstawie samego domniemania związanego z posiadaniem niemal całego jej kapitału przez te spółki w momencie zaistnienia spornych faktów, Komisja popełniła błędy natury prawnej i faktycznej przy zastosowaniu reguł dotyczących możliwości przypisania spółce dominującej praktyk stosowanych przez spółkę zależną oraz naruszyła zasadę niedyskryminacji. Skarżąca twierdzi, że obaliła to domniemanie w trakcie dochodzenia. Ponadto podnosi ona, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia, który na niej ciąży na mocy art. 253 WE, jak również zasadę dobrej administracji, nie odpowiadając na wszystkie argumenty przedstawione przez skarżącą w jej odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.

W zarzucie drugim skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo poprzez podwyższenie o 200 % „kwoty wyjściowej” grzywny nałożonej na spółkę Arkema z powodu odstrasżającego skutku, opierając się na obrotach jej ówczesnych spółek dominujących Total i Elf Aquitaine, jako że — zdaniem skarżącej — zarzucane naruszenie nie mogło zostać przypisane jednej z tych spółek lub obu tym spółkom. Skarżąca podnosi tytułem żądania ewentualnego w ramach tego zarzutu, że przy założeniu, iż naruszenie można przypisać spółkom dominującym, Komisja naruszyła zasady proporcjonalności i równego traktowania, stosując do „kwoty wyjściowej” grzywny nałożonej na spółkę Arkema współczynnik mnożny 3 (tj. podwyższenia o 200 %) z powodu odstrasżającego skutku.

Po trzecie, skarżąca utrzymuje, że zwiększenie w decyzji o 50 % „podstawowej kwoty” grzywny nałożonej na spółkę Arkema z powodu powtarzającego się charakteru naruszenia nastąpiło z naruszeniem prawa. Twierdzi ona, że zastosowanie pojęcia powtarzającego się charakteru naruszenia jest w niniejszym przypadku przesadzone i sprzeczne z zasadą pewności prawa, jako że chodzi tu o naruszenia, które zostały przez Komisję ukarane na podstawie okoliczności faktycznych, które mają niewiele wspólnego ze stanem faktycznym w niniejszej sprawie. Ponadto skarżąca zarzuca Komisji naruszenie zasady „non bis in idem” oraz zasady proporcjonalności, ponieważ istnienie wcześniejszych sankcji zostało już wielokrotnie wzięte pod uwagę przez Komisję w innych niedawno wydanych decyzjach, w których podwyższyła już ona o 50 % kwotę grzywny nałożonej na spółkę Arkema z powodu powtarzającego się charakteru naruszenia. Skarżąca twierdzi, że zostaje ukarana po raz kolejny za te same okoliczności faktyczne.

Wreszcie utrzymuje ona, że decyzja nie jest uzasadniona ani pod względem prawnym, ani faktycznym, jako że nie przyznano w niej skarżącej obniżenia większego niż 30 % kwoty grzywny z powodu współpracy, jaką wykazała się ona w trakcie postępowania. Skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie oraz naruszyła prawo, jako że nie zastosowała ona części B komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji⁽¹⁾, aby przyznać jej obniżenie grzywny w wysokości 50 %.

(1) Komunikat w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszenia grzywien w przypadkach karteli, Dz.U. 92 C 45, str. 3.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2006 r. — Total i Elf Aquitaine przeciwko Komisji

(Sprawa T-190/06)

(2006/C 212/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Total SA i Elf Aquitaine (Courbevoie, Francja) (Przedstawiciele: adwokaci E. Morgan de Rivery i A. Noël-Baron)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności art. 1 lit. o) i p), art. 2 lit. i) oraz art. 3 i 4 decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r.;
- ewentualnie, dokonanie zmiany art. 2 lit. i) decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r., w zakresie w jakim nałożono w nim na Arkema SA grzywnę w wysokości 78,663 mln euro, za którą Total SA odpowiada solidarnie w wysokości 42 mln euro, zaś Elf Aquitaine SA w wysokości 65,1 mln euro, oraz zmniejszenie do odpowiedniego poziomu kwoty tej grzywny;
- w każdym razie obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran, w której Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwa będące adresatami decyzji, w tym skarżące, naruszyły art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 porozumienia o EOG poprzez uczestniczenie w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na wymianie informacji między konkurentami, porozumieniach co do cen i mocy produkcyjnej oraz nadzorze nad wykonaniem tych porozumień w sektorze nadtlenuku wodoru i nadboranu sodu. Wnoszą one ewentualnie o obniżenie kwoty grzywny nałożonej na ich spółkę zależną, za którą ponoszą one odpowiedzialność solidarną.

Jeśli chodzi o żądanie główne, skarga opiera się na dziesięciu zarzutach.

Na wstępie skarżące utrzymują, że zaskarżona decyzja narusza ich prawo do obrony, jak również domniemanie niewinności.